

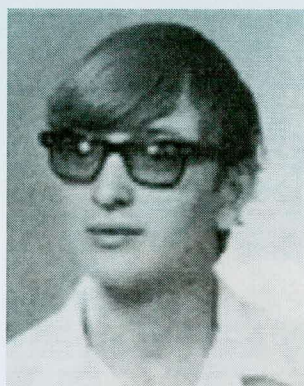

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי יעקב חליפא ז"ל

בן רחל ויוסף
נולד בתל אביב
ביום ט"ו בסיון תשי"ג 29.5.1953
התגורר בקיבוץ בית אלפא
התגייס נובמבר 1972
שרת בחיל שריון
נפל בעת שירות
י' בתשרי תשל"ד 6.10.1973
נקבר בהר הרצל
אזור : ד חלקה: 2 שורה: 7 קבר: 6
השאיר אחריו אם, אח תאום ואחות

בן 20 בנפלו

קורות חיים

יעקב, בן רחל ויוסף ז"ל, נולד ביום ט"ו בסיון תשי"ג (29.5.1953) בתל-אביב. את לימודיו היסודיים סיים בבית-הספר "סוקולוב" בירושלים, ואת לימודיו התיכוניים סיים במוסד החינוכי "גלבוע" בקיבוץ בית-אלפא. קובי כפי שכינהו בחיבה בני משפחתו וידידיו, היה אח תאום לשבתאי, ולשניהם אחות גדולה, שרה. בהיותם בני שנה אחת, ואחותם בת שלוש, נתייתמו הילדים מאב, והתאומים הועברו לטיפולן של נשות "ויצו", מאחר שהפרנסה הייתה קשה מאוד על אמם האלמנה. בהשגחת ארגון "ויצו" גדלו הילדים עד מלאות להם שבע שנים. זה עם זה ניסו להפיג את הבדידות והריחוק מאהבת אמם ומחוס המשפחה, וקובי נסגר בתוך עצמו. את שנות בית-הספר היסודי עבר בצנעה רבה, כשהלימודים קלים עליו, ובלי מאמץ רב השיג תוצאות משביעות רצון. קובי היה ילד שקט, שנחלץ לעזרת ידיד ולעזרת זר בעת צרה. הוא חלם ללכת לקיבוץ בית-אלפא בעקבות אחותו שרה, ולסיים שם את לימודיו התיכוניים - וכך עשה. הוא הגיע למשק עם ראשוני הבנים של קבוצת "רקפת", שהייתה מורכבת מנערים ומנערות שמוצאם ממקומות שונים בארץ, ולכל אחד מהם בעיות שונות, משפחתיות ואישיות. מן הימים הראשונים הפתיע את מחנכיו במאמצים העצומים שהשקיע, בדרכים חיוביות בלבד, כדי לתפוס עמדה מכובדת בקבוצתו. מעולם לא צעק כדי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

להישמע. הוא עשה את שלו בשקט, בניסיון להיות "בסדר" עם כולם, בכל מצב. קובי לא דיבר על ילדותו הקשה ועל היותו יתום מאב. הוא לא רצה לזכות בהכרת החברה בדרך הרחמים. הוא נהג חריצות ומסירות בעבודתו המשולבת בלימודים, והתמיד בדרישותיו מעצמו. אהבתו הגדולה של קובי הייתה הפעילות הספורטיבית. הוא היה מעריץ מושבע של קבוצת "בית"ר ירושלים, ממש אוהד "שרוף". בימי ראשון בשבוע, כשהגיעו תוצאות המשחקים בליגה, ונתברר ש"קבוצתו" זכתה - היה ממש אדם אחר. משהו במבטו היה גאה ועז יותר. בעצמו עסק בכל סוגי הספורט. והתאמץ תמיד להשיג תוצאות טובות יותר, כדי להצדיק את היותו חבר בנבחרות המקומיות. יעקב היה צנוע ונחבא אל הכלים ולא ניסה מעולם להיות מנהיג. הוא נמשך תמיד אל משפחות שנראו מאושרות ויש בהן אב ואם וילדים, והעריץ בלבו את תמונת המשפחה השלמה, שלא זכה לה אף פעם. במשך כל שנות חינוכו ולימודיו שמר על קשר הדוק עם אמו, ואהבתם ודאגתם זה לזה לא נפגמה עקב המרחק במגורים. הוא דרש את שלום אמו ושיתף אותה בחוויותיו, אך לא נהג לספר לה על קשיים שהיו מנת חלקו וגם לא נהג - מפאת צניעותו - להתרברב על הישגיו בכל תחום שהוא.

יעקב גויס לצה"ל בתחילת נובמבר 1972. לאחר סיום הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס למפקדי-כיתות בחיל-הרגלים ובקורס למקצועות טנק "פאטון" - שירת בתפקיד רובאי, חובש קרבי, נהג טנק ולבסוף - בתפקיד טען-קשר ביחידת שריון. בצבא התאמץ כדרכו לעשות את המוטל עליו על הצד הטוב ביותר. הוא החליט לשרת ביחידה קרבית ולא להכזיב את ציפיותיו מעצמו. הוא עזר לחבריו והיה קשוב לבעיותיהם. בחופשות שקיבל מן הצבא נהג לחלק את זמנו בין ביקורים אצל אמו לבין ביקורים בקיבוץ בית-אלפא, שם גם נכנס לעבודה כדי לסייע עד כמה שאפשר להקל את נטל המחסור בידיים עובדות. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים נשלח יעקב עם יחידתו לסיני, כדי לתגבר את המעוזים שעל קו התעלה. ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973) עלה הטנק שלו באש ויעקב נהרג. הוא נותר בשטח האויב ונחשב כנעדר במשך כחצי שנה. לימים הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל, השאיר אחריו אם, אח תאום ואחות.

להנצחת שמו רכשה משפחתו פרוכת לבית-הכנסת, וכן מנורה ורימונים.